

”DEN FLYVENDE TALLERKEN”

NYHETSBREV FRA NORSK ORGANISASJON FOR STUDIET AV
UTENOMJORDISK INTELLIGENS

NYHETSBREV NR. 1 – 2010

Kjære medlemmer. Årets 1. utgave for 2010 er klar ☺ Tilbakemeldinger gis til mailadr: ufokjell@gmail.com eller i brevpost: Kjell Arne Høviskeland, Stubben 1 – 1605 Fredrikstad. Tlf. 4734 8316. Sjekk våre nettsider: www.neti.ws

INNHOLD:

- Side 1 Redaktørens spalte
- Side 2 Innkalling til årsmøte i NETI lørdag 27.mars i Oslo
- Side 3 Hemmelige UFO-filer avgradert fra England, kilde: www.abcnyheter.no
- Side 4-5 UFO-flyplassen Area 51, kilde: Vi Menn 35/2009
- Side 5-9 Uidentifiserte Flyvende Objekter – observasjoner langt tilbake i tid
- Side 9-10 Grey Wolf's bortføringshistorie – fortsettelse
- Side 10-12 Besøk på stjerneskip, fra Boken ”Stjernefolket blant oss – De frivillige og deres misjon, av forfatter Knut Aasheim
- Side 12-15 Hvor kommer de fra? Stjernefolkene og rommenneskenes kosmiske hjem, fra Boken ”Stjernefolket blant oss – De frivillige og deres misjon, av forfatter Knut Aasheim
- Side 15-18 Observasjon 23.august 1983 – Betrakninger omkring UFO-fenomenet, av Knut Havik, hentet med tillatelse fra www.liuka.net/ufo.htm

REDAKTØRENS SPALTE.

Kjære medlemmer. Årets første nyhetsbrev er klart og jeg håper du som medlem finner mye spennende ufo-stoff her. Først nevner jeg at jeg har fått med en ny mailadr samt ny postadresse, vennligst noter dette.

Nevner også her at siste lørdagen denne måneden så avholder NETI årsmøte i Oslo, samme sted som i 2008. Håper mange har anledning til å komme selv om dette er dagen før palmesøndag og påfølgende påskeuke.

Undertegnede holdt et UFO-foredrag for 95 elever samt rektor på Skjeberg Folkehøgskole etter invitasjon. Der var det ca 90% som trodde på liv på andre planeter, ca 10% trodde at UFOer med utenomjordiske om bord besøkte Jorden og lander og til slutt var det en elev som trodde på ”små grønne menn”. Spennende å holde et foredrag for denne aldersgruppen og de spesielt interesserte fikk en oversikt over utvalgte spennende linker til ufo-sider.

Til slutt vil jeg, på vegne av styret, ønske alle våre medlemmer en riktig koselig og solrik påske 2010. Med varm påkehilsen fra styret ved leder *Kjell Arne Høviskeland*.

Leder: Kjell Arne Høviskeland, Stubben 1 – 1605 Fredrikstad.
Mob. 4734 8316 – Mail: ufokjell@gmail.com

INNKALLING TIL ÅRSMØTE

Det innkalles til årsmøte i NETI lørdag 27.mars 2010 kl. 12:00. Årsmøtet avholdes i møterom nr. 606 hos Unity, adr. Møllegaten 23, Oslo (Inngang fra Hospitalgata, ovenfor Youngstorget)

Til behandling foreligger:

1. Åpning
2. Godkjenning av møteinnkalling
3. Konstituering
 - a. Valg av møteleder
 - b. Valg av sekretær
 - c. Valg av tellenemnd
 - d. Valg av 2 personer til å underskrive protokollen
 - e. Godkjenning av forretningsorden
4. Årsberetning for 2009
5. Årsregnskap for 2009
6. Innkomne saker
7. Evt. godtgjøring til styremedlemmer
8. Forslag til vedtektsendring
9. Valg av styremedlemmer:
 - a. Valg av leder for 1 år
 - b. Valg av 3 styremedlemmer for 2 år
 - c. Valg av 1 varamedlemmer for 2 år
 - d. Valg av valgkomite: 3 medlemmer og 1 varamedlem for 1 år
10. Eventuelt

Velkommen skal du være!

Etter møte vil du som medlem kunne stille spørsmål til styret om hva som helst du lurer på innen ufo-fenomenet, komme med tips, ris eller ros. Vi håper også å få vist en UFO-dokumentar etter møtet.

Fredrikstad 01.03.10
På vegne av styret i NETI
Kjell Arne Høviskeland
Leder
Sign.

Hjemmeside: www.neti.ws Bank. 0531.50.26182 Mail: post@neti.ws
NORSK ORGANISASJON FOR STUDIET AV UTENOMJORDISK INTELLIGENS

Hemmelige UFO-filer avgradert

Det britiske forsvarsdepartementet har avgradert tidligere hemmeligstemplede filer om hundrevis av mystiske UFO-observasjoner.

Mer enn 6000 sider med UFO-observasjoner inkluderer rapporter om «flyvende Tobleroner», blå triangler og silkehvite substanser, melder [Sky News](#).

Filene strekker seg fra 1994 til 2000 og inkluderer beretninger fortalt til politi, militære og regjeringen.

Flyvende objekter i alle størrelser og fasonger har blitt sett over en rekke ulike beliggenheter, inkludert Chelsea FCs stadion og tidligere innenriksminister Michael Howards hjem i Kent.

Eieren av et begravelsesbyrå sa han følte seg fysisk syk og utviklet et utslett etter at bilen hans ble omgitt av et «hvitt hylster av lys» i Ebbw Vale i Wales.

En annen rapport inneholder detaljer om et blått triangel som svedde over en hage i Birmingham. Mannen som oppdaget triangelet hevder det skjøt av gårde og etterlot en «silkehvit» substans som han samlet og la i en syltetøykrukke.

En elektriker i West Lothian så en «Toblerone-format» UFO sveve over et jorde.

Nick Pope, som brukte å drive den britiske regjeringens UFO-prosjekt, beskriver rapportene som «virkelighetens X-Files».

«X-Files var enormt populær i perioden som blir dekket av disse filene», sier han.

«Men dette er virkelighetens X-Files. Noen av observasjonene ble forklart og noen ble det ikke, noen var morsomme og andre var bare merkelige».

Ekspertene tror filene belyser hvordan formen på rapporterte UFOer har forandret seg det siste halve århundret og sier dette kan skyldes hvordan de har blitt fremstilt på tv-programmer. Den kanskje underligste observasjonene National Archives har frigjort ble rapportert av politiet selv.

Betjenter i Boston og Skegness fanget sin UFO på film. De rapporterte observasjonen til Kystvakten som i sin tur varslet skip i Nordsjøen, der et mannskap så ytterligere UFOer. Samtidig ble et uidentifisert glimt plukket opp over Boston av en RAF forsvarsradar.

Kilde: www.abcnyheter.no 19.02.2010

Nyhetsbrevet ble avsluttet søndag 7.mars 2010

Artiklene i nyhetsbrevet "UFO-Nytt" gjenspeiler ikke nødvendigvis NETIs offisielle syn på UFO-fenomenet. Det faglige ansvar for materialet som publiseres i brevet tilfaller derfor den enkelte forfatter. En stor takk til de som har hjulpet til med nyhetsbrevet i form av oversettelse, korrekturlesing m.m.

Med vennlig hilsen: Leder & Redaktør Kjell Arne Høviskeland

UFO-FLYPLASSEN – AREA 51. For fansen av X-Files er dette den hemmelige flybasen der CIA gjemmer unna UFO-er. Etter 50 år har flere av de ansatte begynt å snakke.

Area 51 er verdens mest berømte militæranlegg som offisielt ikke eksisterer. Dette området på drøyt 900 kvadratkilometer ute i Nevada-ørkenen nord for Las Vegas er blankt på alle kart. Det er ikke mulig å komme i nærheten med bil, og selv luftrommet er avsperrert helt opp til verdensrommet. Pussig nok dukker det tydelig opp på Google Earth med sine to enorme rullebaner i forlengelsen av den inntørkede Saltsjøen Groom Lake. Her har et helt lite samfunn holdt til i over 50 år med å utvikle USAs topphemmelige spionfly og usynlige bombefly siden Den kalde krigen.

Indiana Jones. Hemmeligholdet rundt Area 51 har for lengst gitt basen hellig status for ufologer og konspirasjonstilhengere. Millioner av X-Filesfans mener at ”sannheten” finnes i hangarene her ute, at det er her CIA og Pentagon oppbevarer små grønne menn i dypfrysere og forsker for å avsløre hemmeligheten bak antigravitasjonssystemene på havarerte UFO-er.

Indiana Jones har vært her, og Lara Croft. I filmen ”Independence Day” benytter heltene en av Ufoene herfra til å lede angrepet mot invasjonen fra verdensrommet. Men etter drøyt 50 år med hemmelighetskremmeri har de tidligere ansatte ved noen av prosjektene fått lov til å snakke. Og det viser seg at mange av mytene ikke er så ville allikevel.

Prosjekt ”Oksekjerre”. CIA anla basen i 1955 av to grunner. For det første kunne den uttørkede bunnen av Saltsjøen brukes som rullebane i alle retninger. I tillegg lå Groom Lake midt ute i en øde ørken, milevis fra folk. Perfekt for å beskytte de hemmelige flyprosjektene fra nysgjerrige øyne. Det legendariske spionflyet U-2 ble først utviklet her. Men da Francis Gary Powers ble skutt ned over Sovjetunionen i 1960, sprakk hemmeligholdet.

På Area 51 jobbet allerede 200 ingeniører, vitenskapsmenn og piloter med å utvikle prosjekt ”Oxcart” (oksekjerre). Navnet ble valgt for å skjule at det dreide seg om forløperen til ”Blackbird” flyet som kunne komme opp i 3,5 ganger lydhastigheten.

Paradise Ranch. Testpiloten Kenneth Collins og ingeniøren Thornton Barnes, nå er henholdsvis 80 og 72 år, var to av de CIA-håndplukkede spesialistene som jobbet på ”Paradise Ranch”. Kallenavnet på basen var ironisk ment. Her kunne man tilbringe flere uker midt ute i ørkenen langt borte fra familien. En vårdag i 1963 tok Collins av med det topphemmelige A-12 Oxcart. Med en svingradius på bortimot 400 km i toppfart, var han over i nabostaten da flyet begynte å vingle før det styrtet.

Collins klarte å skyte seg ut og landet uskadd på et jorde. Snart kom tre karer kjørende i en pickup. De hadde cockpithetten liggende på lasteplanet og tilbød ham skyss bort til vraket. ”De var de første sivilistene uten top secret-klarering som hadde sett flyet”, forteller han til Los Angeles Times 46 år etter. For å holde dem unna, løy han og sa at flyet hadde atomvåpen om bord. CIA kamouflerte det hele som et helt vanlig jagerflykrasj, men de var ikke ferdige med saken. Karene som hadde plukket ham opp, måtte undertegne taushetserklæringer med trussel om straffeforfølgelse. Collins selv måtte ta sannhetsserum før han ble tatt under avhør for sjekke om han hadde røpet noen hemmeligheter.

Underjordisk anlegg. Men hva med alle mytene om at havarerte, flygende tallerkener ble gjemt og undersøkt i underjordiske anlegg på basen? Barnes forteller at myten er delvis sann. I hvert fall når det gjelder det underjordiske anlegget. Han jobbet selv på et atomrakettprosjekt

i et slikt anlegg like i nærheten av Area 51. Når det gjelder hemmelig forskning på utenomjordiske farkoster, dreide det seg om å skru fra hverandre sovjetiske Meg jagerfly som CIA hadde fått kloa i for å se hvordan de fungerte.

Aliens. Highway 375 er den nærmeste landeveien utenfor basen som er åpen for allmenn ferdsel. Den går også gjennom et av landets mest øde ørkenområder. Utallige UFO-observasjoner opp gjennom årene har gitt den det offisielle navnet Extraterrestrial Highway. Hit valfarter fortsatt UFO-tilhengere fra hele verden. De fleste tar turen innom baren og hotellet Little A`leinn (uttales alien) i det støvete tettstedet Rachel, Nevada.

Kenneth Collins har dessverre ingen opplysninger som backer påstandene om utenomjordisk besøk. Tvert imot. Han forklarer at formen på A-12 Oxcart var helt annerledes fra det folk forbant med et fly. Skroget hadde en lang, tynn nese som stakk fram fra den brede, flate akterseksjonen. Når trafikkflygere som passerte over Nevada ved solnedgang kikket opp, så de undersiden av Oxcart som strøk forbi i 3500 km/t. Nesten hver gang titaniumskroget reflekterte solstrålene mens det beveget seg like raskt som et geværprosjektil over himmelen, skapte det nye UFO-rapporter.

Kilde: Bladet Vi Menn, 35/2009

UIDENTIFISERTE FLYVENDE OBJEKTER fortsettelse fra forrige nummer...

På radarskjermer i kontrollrommet i Orly lufthavn i Paris 19.februar 1956 syntes plutselig et signal med et ekko dobbelt så sterkt som det et hvilket som helst til da kjent luftfartøy ville avgi. Radarbildet oppførte seg på en meget uregelmessig måte; det reagerte langsommere, kretset makelig og øket brått bevegelsene – helt ulikt alt radaroperatører tidligere hadde sett eller hørt om.

På det tidspunkt dukket et mer normalt signal opp på skjermen. Det ble snart identifisert som et Air France- rutefly av typen Douglas Dakato, som fløy i regulær rute mellom Paris og London. Kontrolltårnet meldte fra over radio til besetningen at en UFO lå på flyets kurs. Radiooperatøren som mottok beskjeden, kikket ut – og ble forferdet over hva han så: en enorm, men uklar kontur av et eller annet som glødet i rødt. Han og kapteinen stirret på UFOen i mer enn et halvt minutt før den forsvant. I sin rapport fastslo kapteinen at gjenstanden de så ikke førte noen av de navigasjonslys som forlanges for et luftfartøy. På Orly fulgte radarpersonellet UFOens merkelige flukt på skjermen i samfulle fire timer. Så forsvant den.

Det underlige ved denne episoden er at verken Le Bourget lufthavn eller Paris-observatoriet fanget opp UFOen på sine radarskjermer. (Brinsley Le Poer Trench: The Flying Saucer Story, s.38-39 The Encyclopedia of UFOs, Ronald D. Story, red., s.297-98)

En annen klassiker i UFO-litteraturen er historien om den observasjonen som 17.juli 1957 ble gjort i et militærfly av typen RB-47. Her følger et sammendrag av en lang og detaljert beretning om episoden i Astronautics & Aeronautics, et magasin som blir utgitt av en underkomité som American Institute of Astronautics & Aeronautics har opprettet for behandling av UFO-rapporter:

En av flyvåpnets RB-47-maskiner – utrustet med utstyr for elektronisk krigføring (ECM) og bemannet med seks flyoffiserer – ble i halvannen time forfulgt av et uidentifisert objekt over en distanse på godt og vel 1100 km. Forfølgelsen skjedde på en strekning fra Mississippi og tvers over Louisiana og Texas til Oklahoma. Objektet ble flere ganger sett visuelt av flybesetningen som et lys med intens styrke – og deretter registrert på bakkeradar og på flyets ECM-utstyr. Av særlig interesse i dette tilfellet er ikke bare objektets enestående hastighet – men også flere eksempler på samtidige registreringer på de tre fysisk adskilte ”kanaler” de gangene objektet vekselvis kom til syne og forsvant.

Den fullstendige rapporten er tilgodesett med fem hele sider i magasinet og nevner alle detaljer ved så vel radar-registreringen som de visuelle observasjoner. De gjentatte observasjoner – som falt sammen med ubestemmelige radarsignaler – besto av et ”intense hvitt lys”, som periodevis så ut til å ”forfølge” flyet. Forsøk på å avskjære UFOen mislyktes.

Project Blue Book valgte til slutt å avvise tilfellet ved å ”identifisere” UFOen som flyselskapet American Airlines Flight 655 – en fullstendig grunnløs konklusjon, mente mange eksperter, blant dem flyoffiserene på RB-47. (Astronautics & Aeronautics, 9:66-70, juli 1971; The Encyclopedia of UFOs, Ronald D. Story, red., s.297-98)

En høyst dramatisk nærkontakt ble bekreftet på radar 3.mai 1975 over Mexico City, Carlos Antonio de los Montiel nærmet seg byen med sin Piper PA-24. Plutselig begynte flyet å vibrere, tilsynelatende uten grunn. Men snart så han med forbauselse en mørkegrå, skiveformet gjenstand, omkring tre-fire meter i diameter, like bak høyre vingespiss. Men det var ikke det hele. På venstre side av flyet befant en annen skive seg, og situasjonen ble enda nifsere da en tredje UFO dukket opp rett i front med kurs direkte mot ham. Denne siste skiven skrapet faktisk langs flybuken, slik at maskinen skaket og ristet.

Nå oppdaget De los Santos Montiel at styremekanismen ikke funksjonerte – likevel kunne flyet fortsette ferden forholdsvis glatt med en hastighet av 200 km/t. Flyveren var på gråten da han til slutt kontaktet tårnet på flyplassen i Mexico City over radio. UFOene hadde nå forsvunnet, og flyets instrumenter var i orden igjen, slik at han kunne foreta en trygg landing.

Flyvelederne på flyplassen tok hans rapport alvorlig; de hadde selv sporet tre objekter på radaren, samtidig med at piloten beskrev sin nærkontakt. En av dem fortalte til en journalist:

Objektene gjorde en 270 graders vending med en fart av 900 km/t innen en svingradius av bare fem kilometer. Normalt ville et fly med den hastighet kreve 12-16 km for å kunne utføre en slik vending. I løpet av mine 17 år som lufttrafikkontrollør har jeg aldri sett noe lignende.. (Flying Saucer Review, 24: 8.januar 1979)

De tidlige morgentimer 31.desember 1978 har nedfelt seg i UFO-forskningens annaler: For første gang ble det gjort båndopptak mens UFOer ble observert, filmet og fulgt på radar både fra bakken og i luften. Dette hendte like øst for New Zealands South Island. Et Argosy fraktfly med et tre-manns fjernsynsteam fra Melbourne, ledet av Channel O-reporteren Oquentin Fogarty, fulgte flyleden mellom Wellington og Christchurch – en rute hvor flymannskaper allerede i mange uker hadde sett skinnende, ukjente lys.

På nedturen om kvelden den 30.desember fikk TV-teamet og flymannskapene øye på noen mystiske lys som beveget seg altfor uregelmessig og omflakkende til at de kunne fanges opp på film. Men returen tilbake fra Christchurch til Blenheim ga mer lønn for strevet. Kl. 02.15

om natten var det et eller annet som nærmet seg inntil det befant seg mindre enn 15 km fra flyet. En av TV-folkene fortalte at det hadde en ”skinnende opplyst underside og en slags gjennomiktig kuppel”. Objektet ble registrert på flyets radar – og dessuten vellykket forevignet på 16 med mer fargefilm, hvilket var enda mer interessant. UFOen holdt seg i en konstant avstand fra flyet en stund, beveget seg så slik at det lå foran, deretter til venstre for flyet, for til slutt å sette opp farten og bli borte. Bakkeradaren kunne bekrefte at også den, på samme tid, hadde fanget opp ukjente signaler i nærheten av flyet.

Analysen av filmens ca 23 000 enkeltbilder ble overlatt til dr. Bruce Maccabee – akseptert innen optisk fysikk og engasjert av den amerikanske marine. Filmen består til dels av en rekke korte sekvenser som viser fremmedartede, uidentifiserbare objekter, bl.a. en klokkeformet gjenstand – skinnende i bunnen og med kuppel over, helt i samsvar med den beskrivelsen kameramannen ga under selve opptaket. Et av enkeltbildene avtegnet den banen UFOen fulgte under utførelsen av en åttetalls loop. En annen sekvens viser et objekt som skiftet fra en stor, skinnende gulhvitt sirkulær form til en svak, mer rødlig triangulær form. Dr. Maccabee beregnet i sin analyse at et av objektene målte 20-30 meter på tvers og utstrålte et ekstremt kraftig lys med en styrke tilsvarende en enorm glødelampe på 100 000 watt. UFOen som gjennomførte loopene, kan etter beregningene ha nådd opp i en hastighet av vel 4800 km/t.

Filmen og annet dokumentasjonsmateriale ble senere forelagt et tyvetalls andre amerikanske vitenskapsmenn, som var spesialister i optikk, biofysikk, radar, optisk fysiologi og astronomi. Til tross for en rekke forutgående offisielle erklæringer som gikk ut på at observasjonene måtte dreie seg om et naturfenomen, var disse vitenskapsmenn enige om at de registrerte lysene ikke kunne forklares som Venus eller andre planeter, stjerner, meteorer, ballonger i stor høyde, luftfartøyer ute av kurs, satellitter, atmosfæriske forstyrrelser eller lysreflekser. Det kunne heller ikke være snakk om noen form for svindel. Tingestene som ble sett, filmet og fulgt av så vel bakke- som lufradar mellom Christchurch og Blenheim var, slår vitenskapsmennene fast, utvilsomt uidentifiserbare flyvende objekter. (The Encyclopedia of UFOs, Ronald D. Story, red., s.393-95)

NÆRKONTAKT AV FØRSTE GRAD.

En av de tidligste rapportene om en nærkontakt med en passerende UFO kom fra de to Eastern Airlines-flyverne Clarence S. Chiles og John B. Whitted 24.juli 1948. Kl. 02.45 om natten, da de befant seg 32 km vest for Montgomery i Alabama, så de et luftfartøy som fór mot dem og som de først trodde var en jetjager:

Det hadde kurs mot sørvest, nøyaktig motsatt av vår kurs. Hva det enn kan ha vært, så raste det i alle fall mot oss med forferdelig fart. Vi styrte skarpt til venstre – og det likeså, og det passerte bare et par hundre meter til høyre for oss. Da så jeg at det ikke hadde noen vinger. Slik lød rapporten fra Chiles. Det mystiske fartøyet passerte på Whitteds side av flyet, så det var han som kunne se det best:

Det var omkring 35 m langt, sigarformet, vingeløst og uten noen fremskytende finner, og i tverrsnitt var det dobbelt så stort som en B-29.

Flyoffiser Chiles kunne føye følgende opplysning til beskrivelsen: En intens mørkeblå glød løp langs hele siden av fartøyet – som et blått fluoriserende lys. Eksosen var en rød-orange flamme...

Begge flyverne merket seg rader av vinduer og et skinnende lys inne i objektet. Chiles observerte også en "snabel" som stakk frem som en radarantenne fra snutepartiet. Idet UFOen passerte, trakk den seg inn i noen spredte skyer og forsvant av syne. Chiles fant nå tiden inne til å ta en tur inn i kabinen for å se hvordan det sto til med passasjerene. Clarence McKelvie var den eneste som var våken på denne tid av døgnet. Også han hadde sett et skinnende lysblaff som fór forbi vinduet. "Det minnet om en sigar med en kirsebærfarget flamme som skjøt ut bak. Det hadde en rad med vinduer. Det forsvant veldig fort", kunne McKelvie fortelle.

Flyvåpenets etterforskere, som ikke var i stand til å identifisere fartøyet, valgte til slutt å kalle det en meteor – og henla saken. (Robert Emenecker: UFO's Past, Present and Future, s.36-41; Brinsley Le Poer Trench: The Flying Saucer Story, s.24-25)

Vakthavende politibetjent Reg Toland ved Exeter politistasjon i New Hampshire, USA, ble svært overrasket da en redselslagen ung mann nøyaktig kl. 02.24 om natten 3.september 1965 snublet inn på stasjonen. Han het Norman Muscarello, og var nærmest hysterisk. Da han haiket tilbake til sitt hjem i Exeter, hadde han like etter kryssingen av delstatgrensen til New Hampshire plutselig sett en rund gjenstand med en diameter på 25-30 meter og med flakkende lys rundt "bremmen" komme svevende ned fra himmelen rett mot ham. Det snurret rundt, slingret og hang truende rett over ham, uten en lyd, og Muscarello – som var redd for at det ville komme til å knuse ham – styrtet hodekulls ned i en grøft ved siden av veien. Men UFOen beveget seg sakte bort, stanset opp og kretset tilsynelatende nølende en kort stund over et av de to husene like i nærheten. Så fløy den brått av sted.

Muscarello, som nærmest var i sjokktilstand, hufset av sted til Exeter politistasjon. Politibetjent Toland skrev ned beretningen, svært i tvil om hva han skulle tro. Men som den grundige og samvittighetsfulle tjenestemann han var, valgte han å innkalle en patruljebil for nærmere undersøkelser. Politimannen som svarte på oppkallingen, Eugene Bertrand, kunne fortelle at han nettopp hadde snakket med en kvinne som satt skrekkslagen i en parkert bil. Også hun hadde sett et lavtflyvende, stort, rundt objekt med blinkende røde lys. Bertrand kjørte Muscarello tilbake til det sted han hadde sett UFOen. Der fikk også Bertrand – som inntil da rett og slett hadde trodd at Muscarello hadde sett et helikopter – øye på fartøyet. Og dermed endret han raskt oppfatning.

Objektet hadde vendt tilbake og svevet 30-35 meter over bakken. Etter noen få minutter dukket enda en patruljebil opp ført av David Hunt, som i likhet med Bertrand var blitt oppkalt på politiradioen. UFOen hang der fortsatt, og Muscarello og de to politimennene iakttok den mens fartøyets skarpe, røde blinklys kastet et skarlagensskjær over jordet. Til slutt begynte den å bevege seg bort, men stoppet med visse intervaller, før den steg og forsvant.

Denne UFOen ble sett ikke bare av Muscarello og de to politioffiserene; også en rekke andre personer i Exeter-distriktet meldte at de hadde observert noe som etter alt å dømme må ha vært det samme objektet. Tilfellet ble gransket av det amerikanske flyvåpenet, som denne gang ikke våget seg på en forklaring i retning av naturfenomen eller kjent luftfartøy. (Look, 30: 36-42, 22.februar 1966, Len Ortzen: Strange Stories of UFO's, s. 129-31)

Tidlig på morgenvisten 17.april 1966 deltok fire politimenn i en timelang jakt nær Ravenna i Ohio på et skinnende opplyst objekt "så stort som et hus". De som først ble involvert i jakten, var visesheriffen Dale Spaur, og hans assistent Wilbur Neff, som like før dag gry så gjenstanden komme mot dem i lav høyde over skogen. UFOen var så skinnende at de ble

tvunget til å se ned. Da den begynte å kretse like over dem, samtidig med at den ga fra seg en summende lyd, stupte de to politimennene inn i patruljebilen for å søke beskyttelse. Endelig trakk UFOen seg tilbake, og Spaur fant tiden inne til å kalle opp hovedkvarteret for å innrapportere episoden. Han ble bedt om å følge etter gjenstanden, som fløy sakte med kurs mot Pennsylvania. Spaur og Neff hadde jaget den omtrent 65 km da de møtte politimannen Wayne Huston, som også kunne se objektet. Han fulgte UFOen med øynene til den hadde passert rett over dem og slo seg sammen med de to andre i den videre jakten. Følgende er et utdrag av Hustons rapport:

Jeg holdt øye med den mens den gikk like over oss. Den nærmeste beskrivelsen jeg kan komme på er at den tilnærmet var formet som et iskremmerhus. Spissen på kremmerhuset vendte ned; toppen var som en kuppel. Spaur og Neff kom nedover veien hakk i hæl på den. Jeg fulgte etter dem. Vi holdt en hastighet av 130-135 km/t. Den holdt seg hele tiden rett foran oss...

De to bilene raste av sted, og etter ytterligere 65 km så de en tredje politibil, parkert ved veikanten. Politibetjent Frank Panzanella, som sto ved bilen, stirret fjetret på UFOen. Han fortalte senere at han hadde observert gjenstanden i omkring 10 min.:

Objektet skinte meget sterkt, og var 8-10 meter i diameter. Så fjernet det seg, før rett til værs i rasende fart til omtrent 1000 meter og fortsatte å bevege seg oppover til det ikke syntes større enn spissen på en kulepenn. Vi var alle fire vitne til at det skjød rett opp og forsvant. De fire politifolkene beedigede vitneerklæringer stemte overrens i alle detaljer. Like før UFOen forsvant, så de alle et fly, som hadde tatt av fra Pittsburgh, passere like under den.

Etter en langvarig og omstendelig granskning avviste U.S. Air Force observasjonen som "feiltolkning av konvensjonelle objekter og naturfenomener" – en usannsynlig forklaring sett i lys av hendelsesforløpet. (The Encyclopedia of UFOs, Ronald D. Story, red., s.271-72; Len Ortzen: Strange Stories of UFO's, s. 59-63). Kilde: Boken Møte med det uforklarlige, fra forlaget Det Beste, 1984. Fortsettelse i neste nummer.....

Grey Wolf's abductions-story part V:

Jeg kan fortelle deg litt om hvor "mine" alien venner opprinnelig kommer fra. Kun noen få fakta. På deres hjemplanet er det veldig skumt, vakre farger på himmelen, men dimt/dust. Ingen stjerner, ingen sol, ingen måner, kun et dimt/dust lys i forskjellige farger. Byene har hvite bygninger med spir, med små blå blinkende lys som er på hele tiden. Ikke noe bråk, kun myke lyder. Luften der er veldig tykk sammenlignet med jorda, veldig myk og fuktig siden planeten deres mest består av vann.

Alt dreier seg om vann der - de reiser på vann, lever på vannet eller ved vannkanten, dyrker mat i vannet, fisker i vannet selvfølgelig. Byene deres er i - eller ved vannet. Alt er ferskvann. Ikke noe saltvann og det er ikke veldig dype vann, ikke likt med jorden. Vannet er tykkere enn jordvannet og sanden er veldig hvit og som pudder, mere lik pudder enn sand. Sand er kornete. Ikke noe tidevann, ingen stormer, kun et mykt regn.

Alle kommer seg rundt i flyvende objekter som kan lande på vannet eller på land, de er veldig stillegående. De har ikke mange materielle ting - de trenger dem ikke. Sammenlignet med der, er jorda veldig søplete, møkkete, bråkete og uren. De er her på jorda hele tiden og de har vært her for eoner, men de ønsker ikke å bli sett. Hvis du "ser" dem, vil du ikke skjønne hva

du ser på. Det er deres måte og beskytte seg på. De er som sagt veldig redde for menneskene. Jeg vet jeg har gjentatt enkelte ting som jeg har sagt til deg før.

Jeg kan ikke fortelle deg hvor de eksakt kommer fra, eller hvordan de kommer seg frem og tilbake til sine hjem, fordi de ikke vil at jeg forteller det ennå. De bygde de store pyramidene, de eldste, ikke de av dårligere kvalitet. De bygde de store megalittene, som Stonehenge som ble bygd som en landing og oppskytningsplass. Så greit og enkelt, ikke noe mystisk eller religiøst i det hele tatt. Det samme var det med* Zigarauts-(?) det var landing og oppskytningsplasser. Nå trenger de dem ikke lenger da de har bedre flyvemaskiner.

De bygde de store steinbygningene i Sør og Sentral-Amerika. De var her på små mineral-letningsturer den gang, mest for gull-leting. Pyramidene var ikke bygd for å begrave noen i, så tullete å si sånt. Men egypterne brukte dem til dette senere, men egypterne bygde IKKE de gamle pyramidene. De var energistasjoner, de lagret energi der og lagret ”balanse”/likevekt. (til bruk for deres flyvende maskiner). Du kan dele denne informasjonen, det er ikke så mye, men den er interessant.

Ellers angående pendulering: Jeg har noe erfaring med pendulering, men ikke tull/lek med dem, de er ikke til å stole på. Fortalt til IMS . beargreywolf@hotmail.com

*Ps. Jeg kan ikke finne ut hva Zigarauts er på norsk, så har noen et forslag er det

BESØK PÅ STJERNESKIP. (Hentet fra boken ”Stjernefolket blant oss”, av Knut Aasheim) Star People (SP) reiser opp til moderskipene over Jorden om natten (OBE), men har som oftest få eller ingen erindringer om dette. Hva jeg her eksempelvis vil beskrive, er 2 slike ”reiser” som er bevisste og med minne intakt, selv om oppfattelsen ikke er komplett og/eller detaljert. Dette er ”reiser” i bevissthet – i form av hva jeg betegner som mental projeksjon (nærmere omtalt under ”kommunikasjon”).

Besøk på moderskipet 1207 Muära.

Oppe i verdensrommet over Jorden kan jeg se mange romskip i posisjoner og baner, men jeg beveger meg mot det moderskip hvor det befinner seg 2 personer jeg kjenner. I det jeg nærmer meg er alt rolig; romskipet ruver mektig og majestetisk i stillhet. Dette er spesielt konstruert, forstår jeg, for medbringelse, og for hurtig utsendelse og mottak, av mange mindre fartøy. Utenpå det sigarformede skroget er det 7 langsgående kanaler eller tunneler. Suksessivt vil 7 (eller $n \times 7$) mindre romfartøy kunne entre i den ene ende, mens andre forlater moderfartøyet i motsatt ende. Således vil en hurtig og effektiv shuttle-trafikk kunne bringe et stort antall mennesker til dette stjerneskipet på kort tid. Den tanke får jeg at behovet for dette kunne være ved en nødvendig evakuering av mennesker fra Jorden! Jeg oppfatter dette ”hangarskipet” å være 3000 meter langt, ca 240 meter i diameter og med et mannskap på 3000 normalt.

Jeg entrer en av kanalene – beveger meg gjennom en slags luftsluse og lander på en plattform. Her blir jeg møtt av mine 2 venner Sandu og Sa-dat, som jeg har hatt telepatisk kontakt med. De hilser hjertelig og ønsker meg velkommen. Vi går sammen rett til den sentrale store salen, hvor jeg har blitt fortalt at et møte pågår. Jeg tar plass for å lytte:

”Viktigheten av å etablere permanent, pålitelig kommunikasjon med så mange som mulig, kan ikke overvurderes. Vi trenger det – dere trenger det, vår felles sak og mål trenger det. Vi søker primært telepatisk kommunikasjon. Andre, elektroniske måter kan bli – og blir benyttet

ettersom nødvendigheten for det oppstår. Våre primære ”mål” – letteste kommunikatører er de av frivillige (SP) med en god grad av bevisst oppmerksomhet. Mange flere vil ha, eller har, intuitiv påvirkning. Viktigheten av slik kontakt og kommunikasjon øker etter hvert som den aktive siste fase av operasjonen nå hurtig nærmer seg”.

Dette var en del av talen til kommandør Hatonn og jeg må tilbake, så jeg tar farvel med mine to romvenner, som oppfordrer meg til å ta kontakt igjen snart.

Besøk til en ”stjerneby”.

På stor avstand ses hva som mest likner en planet som er noe flattrøkt. Ettersom en hurtig nærmer seg åpenbares dens gigantisk størrelse. Diameteren er over 50 km! Overflaten er ugjennomtrengelig, men i hvert fall den øvre del kan gjøres transparent og får ”stjernebyen” til å se ut som innesluttet i en enorm boble. En ville da kunne observere stor lysutstråling blant annet vakre bygninger glitrende i lys og farger som krystaller. Det er parker, men også naturlige landskap med trær, vann, marker og endog fjell.

Dette enorme stjerneskip er komplett selvforsynt og kommer aldri nær en planet. 300000 personer lever og arbeider om bord. De tilhører føderasjonen og kommer fra mange forskjellige planeter og stjerner, ja endog andre galakser. Dette romskip kan til en viss grad sammenliknes med en gigantisk forskningsstasjon – det er krystallisk i sin ”materialstruktur”. På nærmere hold ses ”planetene” liksom å bestå av to halvkuler eller boller med kantene nesten mot hverandre. I denne åpningen rundt ”ekvator” ses et antall skinnende ”kuler”. Det er 24 slike halvkuler egentlig, og disse er ”energikollektorer”. Jeg entrer inn gjennom en av disse enorme åpningene mellom to slike kuler. Her kan romskip av anselig størrelse gå inn, som i en hangar.

Her inne kommer jeg så til en plattform hvorfra jeg beveger meg oppover (med en heis?), gjennom et ”tak” og befinner meg så plutselig ved en fredelig gresslette eller eng – et helt landlig landskap. Jeg ser trær og åser i det fjerne; en liten elv renner gjennom engen og der er en foss lenger unna. ”Himmelen er lys blå, nesten hvitaktig, og i luften svever flere ”bobler”. Mens jeg ser på disse, blir jeg plutselig oppmerksom på at en mann står ved siden av meg. Han er middels kraftig bygget og omtrent min egen høyde. Rommannen har lyst hår og en gylden hudfarge. Han er kledd i en lys, ettersittende drakt med svak glans i. ”Velkommen”, sier han med et smil, ”jeg vil være din guide”. Jeg spør om hans navn og han svarer: ”Altair er min stjerne, så kall meg ”Altairan”.

Vi spaserer gjennom det høye gresset og jeg ser store blomster og sommerfugler i vakre farger. Jeg spør han om ”boblene” i luften, og han forklarer de er transportenheter – ”drosjer” om en vil. De er litt over 3 meter i diameter og opptil 4 personer kan sitte i dem å reise fra sted til sted inne i denne ”byen” i verdensrommet. Spredt rundt om i landskapet kan jeg se bygninger; de likner glitrende krystaller. Vi går inn i en mindre, som er et bevertningssted der ute i naturen. Der inne føles det spesielt og behagelig å være. Det virker nærmest som en er inne i en kjempekvartskrystall eller prisme. Når en beveger seg skifter og glitrer det i lys og fargenyanser. Det er også som om en er omgitt av en svak, vakker musikk. Jeg tilbys en gylden drikk i et krystallglass som har en deilig ”bløt” smak. Når glasset er tømt sier min guide: ”Vi vasker ikke opp her – du ønsker det vekk”: Jeg så gjør, og glasset forsvinner. ”Vi behøver ikke spise mye, men kan, og gjør det av og til – vil du ha en frukt?” Frukten i bollen foran meg likner pærer, og jeg innses han vet jeg liker pærer. Jeg tar en og ser den er gjennomskinnelig. Altairan, tydeligvis med humoristisk sans sier: ”Ja den kan en virkelig kalle en ”lys-pære”!

Mange tanker og spørsmål farer gjennom hodet vedrørende denne fantastiske ”krystall-byen”. Altairan leser mine tanker og lar meg forstå at det er ting vi kan komme tilbake til senere.

På et tidspunkt senere, mottok jeg et signal og en telepatisk beskjed fra Altairan: ”På dette tidspunkt foregår et møte du burde være tilstede på. Innta din posisjon nå og vi vil guide deg til det store skipet”.

Jeg føler som en stråle på meg, og hurtig ankommer vi den store ”arken”. Med ledsagelse av min venn Altairan, kommer vi inn i en stor, vakker og godt opplyst ”festsal”. Den er vakkert dekortert i blått og gull og utformet som en mellomting mellom en teatersal og et stort amfiteater. 2000 Star People er samlet her; alle kommet opp fra Jorden.

På et podium er der en konsentrasjon av lys hvor jeg forstår Sananda skal vise seg og tale. Det blir en forventning og atmosfæren kjennes liksom tettere. Lyset blir så sterkere og Sananda kommer tilsyne:

”Mine brødre av lyset jeg hilser dere i navnet til vår alles Fader. Dere, våre utsendinger fra Terra på dette tidspunkt skal nå ganske snart komme i gang med den siste del – den siste fase av deres opphold der. Vi går inn i det siste trinn – den siste scene i dette spill. Alt er forberedt for de siste dager med strid og uro før hun – den elskede Moder (-Jord) skal løftes opp – skal bli gjenfødt i lys og heder. Dere er aktive deler av den siste fase. Der vil være stort behov for bistand og råd og for trøst, som dere vil være i stand til å gi – å yte de forvirrede og skremte sjeler. Dere, våre jordbaserte lys, vil lede, og guide, og vi vil lede og guide og beskytte dere!

Deres oppgaver vil være mangfoldige og forskjellige ifølge deres forberedelser. Alle er viktige. Tro ikke at du er uverdigg – vi ser de lys dere er. Noen av dere vil bli gitt vervene med visse demonstrasjoner. Og dere skal alle ha deres evner framskyndet. Deres forberedelser kan ha vært lange og syntes harde, dog har alt vært av en god årsak og en hensikt som dere har vært enige i på forhånd – før dere entret jordesfæren.

Nå er tiden for mye aktivitet for dere, mine brødre. Vær faste – vær de lysene dere er. Sett ditt lys høyt – så alle kan se (det). Vi er bak dere – med dere – i dere, i kjærlighet – i broderlig tjeneste for lyset – for den ene til hvem vi alle skylder vår væren. Jeg er Sananda – jeg har tatt det på meg å være ansvarlig for løftingen opp av denne kloden – Faderens spesielle hage.

Vær nå alle dere velsignet i Faderens navn, og gå ut på Jorden som hans utsendinger – Lysmakten så sandelig”.

Hvor kommer de fra? Stjernefolkene og rommenneskenes kosmiske hjem.

Å presentere de stjerner og planeter Star People (SP) kommer fra vil nærmest være umulig. Billedet av vesener med utenomjordisk opprinnelse som har kommet til Jorden siden den ble beboelig er stort og komplekst. Fra de tidligste kolonister, for mer enn 2 millioner år siden berettes det, og fram til vår tid har der med ujevne mellomrom kommet besøkende, bosettere, ”rømlinger” og endog forviste, til denne lille planeten fra andre sivilisasjoner (og rester av slike) i kosmos. De fleste menneskene på Jorden – raser, grupper og kulturer – er fjerne etterkommere av ”stjernemennesker”, og disses mange ”slektninger” i kosmos har opp gjennom tidene fulgt med i utviklingen på Terra i større eller mindre grad. I dag er interessen og oppmerksomheten trolig større enn noen gang.

Stjernefolket – de frivillige, som nå i denne tid, i store antall har kommet fra nære og fjerne hjem blant stjernene, representerer de mange planetene og stjernesystemer i den Intergalaktiske Føderasjon. Det berettes at denne består av nær 700 planeter. Iden pågående Operasjon Jorden deltar også representanter fra andre galakser, slik som Andromeda. De fleste av disse er eteriske vesener (fysiske i en høyere dimensjon).

I SP's oppvåkingsprosess kommer ønske, ja kanskje behov for å få vite om sine stjernehem. De vil oppnå forståelsen om dette på forskjellig vis – både indre og ytre. Disse stjerner og planeters navn er annerledes enn hva vi kjenner her, trolig mer som en identifiserende vibrasjon. Men det vil og ved jordiske navn oppstå en resonans som påvirker en. (Slike vibrasjonssøkende "gjenkjennelsesmekanismer" erfarer SP i flere sammenhenger, som f.eks gjennom å møte en annen SP; se et spesielt bilde; høre et bestemt navn eller en spesiell lyd/musikk.

For noen kan det virke forvirrende å få kjennskap til to eller flere stjernehem. Det er derfor grunn til å minne om at dette er vanlig blant de høyere verdener i universet. De, hvis misjoner startet for lang tid og erfaring tilbake, har ofte bebodd visse verdener faktisk som en forberedelse til sine nåværende oppgaver her. Blant de mange som kommer fra Jordens nærmeste nabo Venus for eksempel, forstår vi, har en del egentlig fjernere opprinnelsessteder. (Som tidligere nevnt er der også de fra Jorden, som i sin utvikling, har hatt en eller noen få inkarnasjoner på en annen planet – høyere utviklet – og således føler en tilknytning til en annen planet/stjernesystem selv om Jorden har vært deres hjem.)

Alle planetene i vårt solsystem utenom Jorden har eterisk liv. Vesenene der er fysiske men lever på en høyere vibrasjonsfrekvens, et høyere nivå av eksistens. Normalt er de på dette nivå usynlige for oss her. (I denne listen med omtaler av noen planeter og stjerner, er noen steder en liten stjerne og et tall tilføyd. De indikerer, som en kuriositet nærmest, opprinnelsesstedene til SP jeg kjenner eller har kjennskap til)

Månen. Her finnes inne i kloden innfødte vesener. Mange utenomjordiske grupper har eller har hatt baser her.

Venus. Jordens søsterplanet – "kjærlighetsplaneten", har fra begynnelsen vært involvert – som kolonister, besøkende og ivaretakere. Planetens åndelige overhode Sanat Kumara påtok seg på et tidspunkt å hjelpe Jorden og menneskene her. Har derfor lenge virket som åndelig leder for denne klode; nå sammen med Sananda. Mange har kommet fra Venus for å hjelpe.
*4

Merkur. Har befolkning og sies å være et kommunikasjonssenter for dette solsystemet.

Clarion. Jordens "tvillingplanet" som ikke kan ses fra Jorden idet den befinner seg "bak" solen – 180 grader forskjøvet. Befolket, besøker Jorden.

Mars. Befolket av vesener som lenge har hatt og som har kontakt med Jorden, nå med hjelp. Deres leder Monka har viktig stilling i solsystemets råd og har tilknytning til Jorden.

Maldek. Asteroidebeltet er restene av denne planet som ble øydelagt for tusenvis av år siden. Mange fra Maldek reinkarnerte på Jorden og kan minnes katastrofen. *1

Jupiter. Befolket; er kalt gledesplaneten. Kontakt med vesener på eller fra Jupiter samt kanaliserte informasjoner fra disse finnes beskrevet. Planetens største måne Ganemedes har befolkning og rombaser under overflaten. Den peruvianske kontaktperson og SP, Sixto José Paz Wells ble tatt med dit. Han sier der er det 12000 personer som er kommet fra Jorden (Reddet på forskjellig vis).

Saturn. Sete for solsystemets råd og domstol. Planeten representerer balanse – fullkommen likevekt. Zedar – en av mine telepatiske kontakter er fra Saturn. *2

Uranus og Neptun. Befolket. (Uranus*2)

Pluto. Kolonisert.

Solen. Den indre sol – en sfære innenfor den synlig sol (fotosfæren), er befolknet av meget høyt utviklede åndsvesener. Lord Michael – erkeengelen Mikael og hans ”legioner” kommer fra Solen. Også disse er involvert med Jorden nå. *2

De følgende stjernesystemer, **jeg kjenner til**, hvorfra Star People kommer er oppført alfabetisk. Det er flere men disse synes oftere forekommende som opprinnelsessteder. Konstellasjonen som stjernen ”tilhører” er tilføyd i parantes.

Aldebaran (Taurus). En dobbelstjerne med mange planeter. *7

Alpha Centauri. (Centaurus) *2

Altair. (Aquila) *2

Andromeda. En galakse. *2

Antares. (Scorpius). Der er indikasjoner på at vesener også fra denne stjerne (rettere fra dens planeter) har deltatt i tidlig kolonisering av Jorden.

Arcturus. (Bootes). Et stjernesystem hvor åndelig høyt utviklet liv eksisterer. Ruth Montgomery omtaler i sin bok Aliens Among Us (Fremmede blant oss) kontakt med en gruppe SP fra Arcturus. Stjernen beskrives som et ”voksested” for sjeler, der disse ”foreldes”. *2

Bellatrix. (Orion) *1

Canopus. (Carina) *1

Hyadene. (Taurus) *1

Korena. Et ikke-jordisk stjernnavn. *1

Orion. En stjernekonstellasjon gjerne assosiert med fremmede som har negative hensikter overfor Jorden. Det er viktig å forstå at disse representerer en liten del av det området i kosmos vi generelt betegner som Orion. *1

Pleiadene. ("Syvstjernen" – en stjernehop). Mange Star People synes å ha en forbindelse med – eller sitt stjernehem i Pleiadene. Her finnes mange stjerner og sivilisasjoner, med slett ikke alle har en høyere (åndelig) utvikling. Også her er en del aggressive eller negative grupper. Mange rommennesker har dog kommet fra verdener her for å hjelpe Jorden og kontakte sine egne. Forbindelsen Jorden – Pleiadene er sterk og gammel. *3

Regulus. (Leo) *3

Sirius. (Canis Major). Denne dobbeltstjerne, "bare" 8,7 lysår borte, har hatt forbindelse med Jorden meget langt tilbake i kjent og ukjent historie. De fra sivilisasjonen Triton kom fra Sirius for 1,5 millioner år siden. Kantarene er en annen og der har vært flere. Mange legender og sagn refererer til Sirius. Den er blitt kalt Gudenes stjerne og en sentralsol for solsystemer – inkludert vårt eget. Det synes å være et forhold – en åndelig sammenheng Sirius – Jorden – Pleiadene. Alice Bailey skriver i boken "Initiations – Human and Solar": "I mysteriet om dennes (Pleiadenes) innflytelse og i hemmeligheten til Sirius-solen er skjult kunnskapen om vår kosmiske evolusjon – og derfor også vårt solsystems". Sirius omtales i occult litteratur å være setet for The Great White Lodge (Den store hvite losje). Sjeler frigjorte fra jordeliv går bl.a. til Sirius, som sies å være et "treningssted" for visse sjeler som vil til Jorden. *7

Vela. Mange fra dette stjernesystem var blant de aller første i koloniseringen av Jorden. Takk til Knut Aasheim for tillatelse til å hente denne informasjonen fra hans bok.

OBSERVASJON 23.AUGUST 1983

Fredag 23. August, kjørte Leif Havik en tur til Hessdalen. Det var tidlig på ettermiddagen da han svingte inn seterveien som går innover til Øyungen, ved Vårhus. Leif parkerte bilen nedenfor Fjellbekkhøgda. Det var svak vind og høstlig kjølig. Leif hadde pakket ryggsekken for tur, og gikk opp langs bekken, mot toppen på Fjellbekkhøgda. På vei opp møtte han en sportsfisker som var på vei ned fra fjellet. Etter en kort pause på toppen, fortsatte Leif videre innover mot Måstjønnskarven. Det var for langt for å kunne gå dit idag, så han stoppet ved en kjempestor sten inne på vidda. Leif satte seg ned på mosen, og brukte den kjempestore stenen som ryggstøtte. Han så på det fantastiske fargespillet i refleksene fra de utallige små vannene innover floene. Det var noen skydotter som drev forbi. Det var merkelig stille, ikke en lyd eller et lite vindpust der han satt.

Mens Leif satt der fikk han plutselig en trykkende følelse av å være iaktatt. Det ble en trykkende stemning, og han snudde seg rundt for å se om det var noe i nærheten. Det var ingenting å se, så han slo det bort ved å tenke på at det sikkert bare var en innbildning. Akkurat da så han et sølvblankt objekt som langsomt ut gled ut av en usynlig portal på himmelen. Avstanden var umulig å beregne, men det var "nære" nok til at han kunne se detaljene i skroget. Det så ut som en flykropp uten vinger, og det var tydelig satt sammen av plater. Selv om det glinset i sølvfarge, var det partier som var som sotfarget glass, spesielt under foran. Hele skroget kom etterhvert tilsyne, og det stanset. Under hele denne fasen kjente Leif en prikkende følelse i armer og ben, og han var "tung" i hodet. Det var en ubehagelig følelse, og det som om "noe" fratok Leif hans vilje. Noe fornuftsmessig sa til ham at han skulle flykte derifra, mens noe annet "låste" ham til mosen der han satt. Leif følte en intens høyfrekvent pipelyd inni hodet, og det var et ubehagelig press i pannen.

Leif forklarer videre: "Et svakt reflekterende skinn, muligens lys, vandret blafrende langs siden av skroget. Det var noe ubestemmelig ullent belegg, som mest minnet om lys, eller snarere opplyst røk. Det kjentes plutselig som om hodet ville sprenges, og det var en ubeskrivelig smerte ved tinningene. Deretter vet jeg egentlig ikke hva som skjedde. Det neste jeg minnes var at jeg satt og kikket utover det stenete landskapet, og at jeg forundret meg over at det hadde blitt så fort mørkt. Nå var det

ingen smerte i hodet, og den vingeløse flykroppen var borte. Jeg måtte sortere tankene, og lente meg godt mot stenen og rullet en sigarett. Da var det som om en båndspiller startet, og en myndig og klar røst begynte å tale. Det ble ramset opp den ene leksen etter den andre. Etter en stund stanset "båndspilleren". Jeg kjente plutselig at nå ville jeg hjem. Sekken ble tatt på, og farten var høy på tilbaketuren til bilen. "

Betraktninger omkring UFO-fenomenet.

(januar 2008) Jeg utga en bok i 1986 (ISBN 82-991507-0-1) "UFO-fenomenet, kan det umulige være mulig?"

Boka er i mange biblioteker, men er dessverre utsolgt fra eget forlag. Den inneholder flere rapporter som beskriver ulike UFO-opplevelser fra Hessdalen i Sør-Trøndelag, Dalarna i Sverige, Yakima Indian Reservation i USA, og Twente-observasjonene i Holland. I den tiden boka ble skrevet var jeg av en ganske klar oppfatning av at mange UFO-opplevelser var knyttet til ikke-jordisk besøkende, samt at mange av observasjonene var fysiske objekter av ikke-jordisk opprinnelse. Det var imidlertid ikke alltid like lett å formidle sine synspunkter om det. I løpet av tiden etter boka, er det også blitt fokusert en del på kornsirkler, og om hvordan disse blir til. Nå har jeg som sagt hatt en hvileperiode på et tiår, men interessen og filosoferingen omkring fenomenet, har vært tilstede hele tiden. Og med tid forandres tankene gjennom modning, og gjennom nye innsikter på andre områder. Så er også tilfelle når det gjelder UFO. Jeg er fortsatt av den oppfatning av at noen av observasjonene er knyttet til utenomjordisk intelligens, og besøk av det samme.

Det som derimot er av nyere personlig mening, er at disse fenomenene også er knyttet til en slags spirituell forbindelse. Jeg har i Hessdalen i perioden 1982- 1994, uttallige ganger opplevd hendelser hvor fenomenet tilsynelatende plutselig har dukket opp på kveldshimmelen som troll ut av eske, akkurat i det øyeblikket jeg stanset bilen, gikk ut av den, og smalt igjen bildøren. Akkurat da, åpenbarte fenomenet seg som et eller flere lys, - passerte observasjonsplassen, sloknet og forsvant i intet. Dette skjedde såpass mange ganger at jeg også den gang undret over at dette ikke kunne være en tilfeldighet. Jeg er nå mer tilstede i meg selv og mer moden til å våge å innse at observasjonene kan være en del av en innviklet og tilsynelatende ubegripelig prosess, hvor ulike faktorer er "pålogget" en bevissthetsbank. Disse faktorene er blant annet: fokus eller tilstedeværelse i seg selv uten forventninger mentalt avklart forhold til mulig opprinnelse og definisjon av fenomenets natur, samt at observasjonene er en del av en "plan" satt i en større sammenheng, en slags spirituell forbindelse.

En av de teoriene jeg arbeider med nå, er hvorvidt fenomenet som ofte er manifestert som lys, kan påvirkes av lyskilder. Jeg tenker på en slags kommunikasjon mellom partikler, - i dette

tilfellet, lyspartikler. Under Project Hessdalen i 1984 forandret et lysfenomen blinkfrekvens da det ved gjentatte eksperimenter ble rettet et laserlys imot det. I juli 2006 tok jeg et bilde hvor lysfenomenet ikke var synlig for øyet, men hvor det manifesterte seg på foto. Under mange av mine turer til Hessdalen har både jeg og andre opplevd blink i under et sekunds varighet på tilfeldige deler av himmelen, men slike opplevelser er kategorisk blitt avklart som innbilninger eller synsbedrag. Nå er jeg ikke lenger av den oppfatning. Noe er selvfølgelig synsbedrag, for øyet er egentlig et svært begrenset instrument til å fange det samme som avanserte kamera er i stand til. Omtrent 25 bilder pr sekund er på grensen til hva øyet er i stand til å fortolke. Dessuten kan vi vanskelig oppfatte øyeblikkshendelser med mindre enn et sekunds varighet, ganske enkelt fordi det øyet har sett ikke kan spoles tilbake for å se det pånytt, og på grunn av en naturlig treghet i selve øyet samt fortolkningsprosessen etter at noe er sett. (Bildet under: Utsnitt / lyspunkt oppe til venstre og objekt oppe til høyre)

Da er det lettere for at et kamera kan fange det som skjer med for eksempel 1/125 sekund, og spesielt også om man forandrer ISO-verdien. På bildet som jeg tok i juli 2006 brukte jeg blitz, og dette relativt svake lysflashet kan etter mine teoretiske oppfatninger, kommunisere med

lyspartikler i lysfenomenet, - skape en forstyrrelse, en slags faseforskyvning og dermed gjøre det synlig. Jeg vet ennå ikke om det er slik, men jeg tillegger nå energi til å arbeide ut ifra denne teorien. Mange konkrete forsøk er gjort senere og vil bli gjort i tiden som kommer. Jeg skal utdype de tre nevnte faktorene noe:

1) Fokus eller tilstedeværelse.

Min erfaring er at det i mange sammenhenger er viktig og kanskje også avgjørende å være tilstede i en hendelse, i en tilstand, i øyeblikket. Vi har gjennom lært mønstre så altfor lett evne til å miste fokus på det vi holder på med, den tilstand vi er i, og lar oss lett fanges av påvirkninger fra hendelser som har vært eller som vi vet skal skje, eller som vi bare tror kan skje. Dermed mister vi grepet om det å være og vi mister en del av opplevelsen vi er i. Å fokusere er etter min mening ikke ensbetydende med å konsentrere seg om å sanse, men tvert imot å avfokusere alt annet, slik at vi nettopp er i stand til å sanse fullt ut.

Totalt vil jeg påstå å ha observert UFO-fenomener om lag 40- 50 ganger. Av disse hendelsene har det skjedd kun to ganger ved at jeg enten var på vei til et sted eller på vei ifra et sted. I hovedsak har disse observasjonene skjedd når jeg var stasjonert på "observasjonspost" for å observere. Jeg har uttallige ganger vært bevisst at "nå er jeg her" og "at nå sanser jeg". Alle våre sanser blir daglig forstyrret av raskt skiftende TV-bilder eller konstant lyd-opplevelse. Vi har glemt at sansene også er noe som må trenes. I og med at jeg gjennom alle år har ferdes mye ute i naturen, og da gjerne alene, - har det vært rikelig anledning til å trene syns- og hørsels-sansen.

2) Mentalt avklart forhold til opprinnelse.

Jeg har ved observasjoner høstet erfaringer som for meg, langt på vei har vist hva mange av disse lysfenomenene kan være. Ved et par tilfeller i dagslys og på nært hold, kunne jeg ha sverget på at det var snakk om en gjenstand, bestående av et slags metall, nærmest som eloksert aluminium. Ved et tilfelle kunne det se ut som at det var sammenføyninger i skroget, nesten som plateskjøter, dog uten skruer eller nagler. Og at en liten fremre del av skroget var som sotfarget glass. Ved flere lysobservasjoner, hersket det ingen tvil om at fenomenet oppførte seg intelligent. Slukket lys da rutefly mellom Oslo og Trondheim passerte over. Sloknet da det ble rettet et stort teleobjektiv imot det. Sloknet idet samme sekund som

radiokommunikasjonsutstyr (27MHz) ble brukt. Alt dette har gitt meg en overbevisning om at mange av disse fenomenene er fysisk materialiserte objekter, gjerne fartøyer kontrollert av en intelligens, og at de er av ikke jordisk opprinnelse. Da jeg etablerte meg på gitte observasjonsposter var jeg derfor mentalt forberedt på dette, og ville ikke bli særlig overrasket om man en gang i fremtiden kom med en slik konklusjon. På bildet fra juli 2006 vil jeg påstå at objektet hadde en solside og en skyggeside som stemte overens med solens faktiske posisjon i henhold til angitte tid.

3.) UFO-fenomenet er en del av en større ”plan”.

Disse fenomenene er ikke av ny tid, og har nok trolig ”alltid” funnet sted. I svært gammel tid i India ble UFO's omtalt som Vimanas. Det blir ennå noe diffust å forsøke og beskrive en slik større ”plan”, - men ut ifra en grunnleggende tanke om at alt henger sammen, og at det ikke finnes noen tilfeldigheter, ville det forundre meg stort om slike fenomener skulle falle utenfor den kollektive bevissthets database, og liksom ikke tilhøre sivilisasjonens utvikling. Det er ikke mange år siden Carl Sagan`s Tv-serie Cosmos viste oss det man da visste om universet, hvor Sagan påpekte at det var usannsynlig at det kunne eksistere liv andre steder enn på Jorden. I dag 25 år senere, er det en bred oppfatning av at det er svært sannsynlig at det finnes liv på andre kloder i andre stjernesystemer.

Informasjonen er hentet fra www.iliuka.net/ufo.htm med tillatelse fra Leif Havik